

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobců:

- a) V. N.
narozená X
 - b) E. N.
narozený X
 - c) nezletilý A. N.
narozený X
 - d) nezletilý Y. N.
narozený X
 - e) nezletilá G. N.
narozená X
 - f) nezletilý Y.N.
narozený X
 - g) nezletilý E. N.
narozený X
 - h) nezletilá S. N.
narozená X
- všichni státní příslušností Turecká republika
všichni toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová,
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1272/DS-D03-D04-2024 a č. j. OAM-1273/DS-D03-D04-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí dosavadního průběhu řízení

1. Dne 19. 9. 2024 žalobci při kontrole Policií ČR nepředložili žádný doklad opravňující je k pobytu na území ČR či schengenského prostoru. Porovnáním otisků v systému EURODAC Policie ČR zjistila, že žalobci požádali o mezinárodní ochranu v Chorvatsku.
2. Při podání vysvětlení dne 19. 9. 2024 žalobce b) [manžel žalobkyně a) a otec žalobců c) až h)] uvedl, že dne 14. 8. 2024 odcestovali z Adany do Istanbulu a dne 16. 8. 2024 přeletěli do Bosny a Hercegoviny. Tam přespali jednu noc a poté vyrazili na cestu do Chorvatska a dále do Evropy. Cestovali nelegálně za pomoci převaděče. Chtěli se dostat do Německa, kde má žalobce b) bratrance. Na dotaz, zda žádali v jiné zemi EU o azyl, odpověděl, že ne. V Chorvatsku je zadrželi policisté, ale moc si na to nevzpomíná. Nevěděl, že mají v Chorvatsku zažádáno o azyl. V chorvatském zařízení nebyly dobré podmínky, byla tam špína a krysy. Chovali se tam k nim špatně. V Turecku jsou utlačováni, policie se k nim nechová hezky, ale nebezpečí jim tam nehrozí. Na ČR nemají žádné vazby.
3. Při podání vysvětlení dne 20. 9. 2024 žalobkyně a) [manželka žalobce b) a matka žalobců c) až h)] uvedla, že z Turecka odletěli do Bosny a Hercegoviny. Po několika nocích v hotelu přejeli autem do Chorvatska, kde je zadržela policie. Ta je odvezla do zařízení pro cizince, kde jim odebrali otisky prstů, dostali nějaké dokumenty a poté mohli odejít. Pak šli na nádraží, kde pro ně přijelo větší motorové vozidlo, kterým chtěli odcestovat do Německa. Celou cestu zařizoval žalobce b). V tomto autě byli zadrženi v České republice. Žalobkyně a) nejprve uvedla, že o podané žádosti o azyl v Chorvatsku nevěděla. Na pozdější otázku, zda žádala v jiné zemi EU o mezinárodní ochranu, odpověděla, že ano, že žádala, když je chytla policie v Chorvatsku. V tamním azylovém zařízení se jí zdálo, že byla moc velká špína, lezl tam hmyz, a tak tam nechtěla zůstat. Vůči přístupu tamních policistů neměla výhrad. Nemá žádné vazby na Českou republiku. Do Chorvatska se nechce vrátit. Byly tam špatné hygienické podmínky. Není důvod, proč by se nemohla vrátit do Turecka.
4. Dvěma rozhodnutími Policie ČR ze dne 20. 9. 2024 byli žalobkyně a) a žalobce b) zajištěni podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a to na dobu 30 dní.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.

5. S ohledem na podání žádostí o mezinárodní ochranu v Chorvatsku žalovaný dne 24. 9. 2024 požádal chorvatské orgány o převzetí žalobců s odkazem na čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“).
6. Dne 8. 10. 2024 žalobce b) při pohovoru v rámci dublinského řízení uvedl, že to, co prožil ve vlasti, nechce, aby prožili jeho děti. Má problémy se sluchem, způsobené utrpením, které prožil na vojně, protože je Kurd. Mučili ho, protože mluvil kurdsky, a ne turecky. V Chorvatsku jim násilím vzali otisky prstů. V Chorvatsku jim byla poskytnuta strava, ubytování, lékařská péče i sociální služby, jen chyběl tlumočník. Tamní ubytovací zařízení nebylo tak dobré jako v ČR. V Chorvatsku nechťeli žádat o azyl, cílem bylo Německo. Nechce se vrátit do Chorvatska, tamní tábor byl špatný a nebyl tam tlumočník.
7. Dne 8. 10. 2024 žalobkyně a) při pohovoru uvedla, že z Turecka odcestovali kvůli špatným životním podmínkám. Bylo s nimi špatně zacházeno, neboť jsou Kurdové. V Chorvatsku pobývali v uprchlickém táboře, kde bylo vše kromě tlumočníka. Vše ale bylo horší než v ČR. Z Chorvatska odcestovali, protože chtěli pokračovat do Německa, kde mají vzdálené příbuzné. Do Chorvatska nechťejí, protože tam nikoho nemají.
8. Dne 8. 10. 2024 chorvatské úřady akceptovaly svoji příslušnost s odkazem na čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III.
9. Žalovaný následně založil do správních spisů Informaci OAMP ze dne 24. 9. 2024 k chorvatskému azylovému systému.
10. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1273/DS-D03-D04-2024, žalovaný rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobkyně a) a žalobců c) až h) je podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III Chorvatsko. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobkyně a) byla zadržena na území ČR z důvodu jejího neoprávněného pobytu. Z lustrace EURODAC žalovaný zjistil, že žalobkyně a) podala v Chorvatsku žádost o mezinárodní ochranu, a to jak jménem svým, tak jménem svých nezletilých dětí. Proto je Chorvatsko odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Chorvatsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III. Žalobkyně a) současně nepodala žádost o mezinárodní ochranu na území ČR. Žalovaný dále s odkazem na zprávu OAMP ze dne 24. 9. 2024 shledal, že chorvatský azylový systém netrpí systémovými nedostatky, pro které by mělo být upuštěno od aplikace nařízení Dublin III. Žalovaný poukázal na to, že obě přijímací zařízení v Chorvatsku prošla v nedávné době rekonstrukcí, která výrazně zlepšila podmínky pro život. V roce 2023 vyvstaly v Chorvatsku problémy v souvislosti s větším množstvím ubytovaných žadatelů (nedostatek sprch, toalet, nedostatečný úklid), což žalovaný označil za jistý diskomfort, nejde však podle něj o nelidské či ponižující zacházení. Poukázal na to, že sama žalobkyně a) uvedla, že jí byly poskytnuty všechny služby jako ubytování, strava či lékařská péče (vyjma tlumočnicka). Žalovaný dále neshledal, že by toto rozhodnutí odporovalo nejlepšímu zájmu nezletilých dětí [žalobců c) až h)]. Opět přitom poukázal na zprávu OAMP ze dne 24. 9. 2024, podle níž mají nezletilí žadatelé v Chorvatsku přístup ke vzdělání i ke zdravotní

péči, a také na to, že v ČR nemají žalobci žádné vazby. Taktéž zdůraznil, že žalobci nebyli během zajištění v ČR rozdělení a k rozdělení nedojde ani při transferu do Chorvatska.

11. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1272/DS-D03-D04-2024, žalovaný rozhodl stejně ve vztahu k žalobci b), tedy že státem příslušným k přijetí žalobce b) je podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III Chorvatsko. Žalovaný toto rozhodnutí odůvodnil obdobně jako výše rekapitulované rozhodnutí týkající žalobkyně a) a žalobců c) až h).

Shrnutí žaloby

12. Žalobci se společně podanou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhají zrušení obou shora uvedených rozhodnutí ze dne 17. 10. 2024 (dále „napadená rozhodnutí“).
13. Napadeným rozhodnutím vytykají zejména nedostatečné zhodnocení systematických nedostatků chorvatského azylového systému. V tomto ohledu považují napadená rozhodnutí za nedostatečně odůvodněná. Žalovaný pouze odkazuje na Informaci OAMP ze dne 24. 9. 2024, aniž by s ní v odůvodnění napadených rozhodnutí pracoval. Žalobci se obávají, že v případě návratu do Chorvatska by mohli být vystaveni ponižujícímu či nelidskému zacházení. S odkazem na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) ze dne 4. 11. 2014, č. 29217/12, *Tarakhel proti Švýcarsku*, žalobci upozorňují, že domněnka, že státy účastníci se dublinského systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, je vyvratitelná.
14. Podle žalobců existují četné indicie, že v Chorvatsku dochází k porušování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Proti předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska se vyslovily soudy v několika členských zemích EU. Žalobci konkrétně zmiňují rozhodnutí německého správního soudu v Braunschweigu ze dne 8. 5. 2023, v němž má být popsáno vytlačování („push-backs“) přes vnější hranice EU bez individuálního posouzení podaných žádostí, dvě rozhodnutí Okresního soudu v Haagu a rozhodnutí Dánské odvolací komise pro uprchlíky, která měla potvrdit dvě dublinská předání do Chorvatska pouze za podmínky poskytnutí záruk přístupu k azylovému řízení. Dále žalobci odkázali na připravovanou zprávu Agentury Evropské unie pro otázky azylu, zprávu chorvatského Centra pro výzkum míru z roku 2022 či článek European Council on Refugees and Exiles z roku 2019. Podle rozhodnutí nizozemské Rady států z dubna 2022 se sice vytlačování týká především osob snažících se nelegálně překročit hranice do Chorvatska, může se však vztahovat i na osoby navracené dle nařízení Dublin III. Riziko, že žalobci nebudou v případě transferu do Chorvatska znovu připuštěni do azylového řízení, je tak velmi reálné.
15. Navíc mají žalobci obavy z nevyhovujících podmínek v chorvatských azylových centrech. Země je zasažena migračním přílivem, a vyvstávají tak pochybnosti o dostatečných kapacitách tamních azylových zařízení. Žalovaný nedostatky tamních center bagatelizoval navzdory tomu, že na ně žalobci upozornili již při podání vysvětlení. V táborech byli štenice, vši a myši. Společné prostory byly velmi nehygienické. Žalobci také nedostávali žádné peníze na zajištění osobních potřeb.

16. Žalobci dále upozornili, že v odůvodnění rozhodnutí č. j. OAM-1272/DS-D03-D04-2024, týkajícím se žalobce b), je uvedeno že žalobce b) byl seznámen se spisovým materiálem v jazyce ruském, nicméně žalobce b) mluví kurdským jazykem.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že postupoval podle kapitoly II, nikoli kapitoly III, nařízení Dublin III. Žalobci v ČR nepožádali o mezinárodní ochranu. Z databáze EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobci požádali o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. To uznalo svoji příslušnost podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III. V ČR žalobci nemají žádné vazby a nebyly zjištěny ani žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo na místě přistoupit k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Při zajištění v ČR nedošlo k rozdělení rodiny a nedojde k němu ani v Chorvatsku.

Posouzení věci soudem

18. Žaloba byla podána k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 11. 11. 2024, č. j. 21 Az 30/2024-19, postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému k jejímu posouzení.
19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. K procesnímu návrhu žalobců na spojení řízení „*ve věci jejich žalob*“ (část II. žaloby) soud podotýká, že v této věci byla podána pouze jedna žaloba, byť proti dvěma odlišným správním rozhodnutím. Proto byla věc zapsána pouze pod jednu spisovou značku, a nejsou zde tedy samostatné žaloby, které by bylo třeba spojit podle § 39 odst. 1 s. ř. s.
20. Žaloba není důvodná.
21. Soud úvodem podotýká, že v nedávném rozsudku ze dne 17. 12. 2024, č. j. 55 Az 13/2024-33, se zabýval žalobou jiné osoby a jejich nezletilých dětí, která byla shodně jako nynější žalobci zadržena a zajištěna při cestě z Chorvatska do Německa v České republice a žalovaný taktéž rozhodl, že státem příslušným k jejich přijetí zpět je podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III Chorvatsko. Soud vycházel ze závěrů tohoto svého rozsudku, od něhož neshledal důvod se odchýlit.
22. V rámci nyní posuzované věci žalobci a) a b) sice v rámci správního řízení svými odpověďmi místy zpochybnili (přínejmenším vědomě) podání žádostí o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, v žalobě však proti tomuto závěru nevznáší žádné námitky. Soud tak jen konstatuje, že podání těchto žádostí v Chorvatsku vyplývá ze shody otisků prstů v systému EURODAC, což je obecně dostatečným důkazem, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě [viz rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 228/2023-25, či Krajského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2024, č. j. 48 Az 2/2024-68]. Ostatně i chorvatské orgány s odkazem na tuto skutečnost akceptovaly svoji příslušnost podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III.
23. V nyní posuzované věci žalobci nijak nezpochybnili ani skutečnost, že žalovaný rozhodl podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III s tím, že státem, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu bylo Chorvatsko, které je tak povinno převzít žalobce, kteří se nachází v České republice bez povolení k pobytu, zpět s cílem ukončit řízení o určení státu

příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (k postupu podle tohoto ustanovení blíže viz odst. 15–35 odkazovaného rozsudku č. j. 55 Az 13/2024-33).

24. Žalobci žalobu opřeli o argumentaci týkající nedostatků chorvatského azylového systému. I nedostatky tamního azylového systému se zdejší soud zabýval v rozsudku č. j. 55 Az 13/2024-33, kde dospěl k závěru, že „v případě Chorvatska nejsou ani dány důvody domnívat se, že tamější azylový systém a podmínky přijetí žadatelů trpí systematickými nedostatky dosahujícími rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).“
25. Unijní azylový systém je založen na principu vzájemné důvěry a domněnce, že každý členský stát dodržuje unijní právo a zejména lidská práva [srov. bod 22 preambule nařízení Dublin III a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „Soudní dvůr“) ze dne 21. 12. 2011, spojené věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a další*, bod 83]. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, a proto existuje riziko, že žadatelé o azyl budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Unijní právo tudíž brání uplatnění *nevyvratitelné domněnky*, že členský stát dodržuje základní práva (srov. rozsudek Soudního dvora ve věci *N. S. a další*, body 81 a 105). K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
26. Žalovaný při ověřování funkčnosti chorvatského azylového systému a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu vycházel z informace OAMP ze dne 24. 9. 2024, v níž jsou mimo jiné popsány podmínky ve střediscích, přístup ke zdravotní péči, vzdělání a k hmotné a finanční pomoci. V případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena právě pouze informace OAMP (vycházející z více zdrojů), již lze ve správním řízení obecně považovat za dostatečný podklad (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18). V době svého rozhodování měl tedy žalovaný k dispozici ani ne měsíc starou informaci OAMP. Není přitom pravdou, jak tvrdí žalobci, že by žalovaný na tuto informaci bez dalšího odkázal. V obou napadených rozhodnutích z této zprávy zjišťuje, jaká jsou v Chorvatsku přijímací zařízení, popisuje jejich stav i výše zmíněné problémy, které vyvstaly v roce 2023 v souvislosti s větším množstvím ubytovaných žadatelů. Ve vztahu k nezletilým žalobcům žalovaný z této zprávy také zjišťoval, jak je to s přístupem ke vzdělání či zdravotní péči (viz str. 4 rozhodnutí č. j. OAM-1273/DS-D03-D04-2024).
27. Soud podotýká, že z této Informace OAMP je patrné, že Chorvatsko disponuje dvěma přijímacími středisky s celkovou kapacitou 900 osob. Žadatelé mají nárok na ubytování v přijímacích střediscích, stravu, příspěvek na veřejnou dopravu a osobní finanční příspěvek. V přijímacích střediscích je také poskytována zdravotní péče, odkud mohou být žadatelé doporučení specialistům. Zranitelné osoby mají též nárok na pomoc psychiatra a psychologa.
28. Současně podle této zprávy se v důsledku nárůstu počtu ubytovaných žadatelů chorvatská přijímací střediska potýkala v roce 2023 s nedostatečným udržováním hygieny. Nepodává se z ní však, že by azylové řízení a podmínky příjmu žadatelů v Chorvatsku trpěly nedostatky tak vysoké míry závažnosti, jež by s sebou nesly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv a svobod Evropské unie. K tomu Soudní dvůr vysvětlil, že „[t]éto obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba,

kteřá je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu ocitla nezávisle na své vůli a osobní volbě v situaci krajní hmotné nouze, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba najít se, umýt se a ubytovat se, a kterou by bylo poškořováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti se tudíž nemůže vztahovat na situace, které třebaže se vyznačují značnou nejistotou či podstatným zhoršením životních podmínek dotčené osoby, neznamenají krajní hmotnou nouzi, při níž by se tato osoba ocitla v natolik závažné situaci, že ji lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení“ (srov. rozsudek Soudního dvora ve věci Jawo, bod 92, a rozsudek ESLP ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, body 252 až 263). Z čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III totiž neřlyne, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).

29. V nyní posuzované věci si sice žalobci stěžovali, že podmínky v chorvatských zaříceních neřly tak dobré jako v ČR, současně uvedli, že jim tam byla poskytnuta strava, ubytování, lékařská péče i sociální služby. Ze zprávy OAMP a vlastně ani popisu žalobců neřlyplývá, že by tamní podmínky bylo možné klást na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení. Ze zprávy OAMP řlyplývá, že v jednom středisku s kapacitou 600 osob bylo ke konci roku 2023 umístěno 471 osob a v druhém s kapacitou 300 osob jen 80 osob. Tamní zařícení tedy nejsou dle posledních údajů kapacitně přetížena. V roce 2023 bylo realizováno 897 transferů do Chorvatska, zejména z Německa, Rakouska a Švýcarska. Žalobci odkazovaná individuální správní či soudní rozhodnutí tak zřevně nedokládají existenci systémových nedostatků chorvatského azylového systému, nadto nejsou zcela aktuální. Naopak v posledních měsících se opakovaně zabývaly chorvatským azylovým systémem české správní soudy, přičemž v žádném rozhodnutí neřlylo konstatováno, že by Chorvatsko patřilo mezi země, které by vzbuzovaly pochybnosti ohledně možné existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2024, č. j. 41 Az 14/2024-40, a ze dne 8. 8. 2024, č. j. 32 Az 14/2024-32, rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2024, č. j. 175 A 15/2024-27, ze dne 21. 10. 2024, č. j. 78 A 5/2024-39, či ze dne 21. 10. 2024, č. j. 41 A 14/2024-32, i výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 Az 13/2024-33).
30. Pokud jde o tvrzení žalobců, že v Chorvatsku již neřlybudou připuštěni do řízení o podaných žádostech, tak soud potýká, že ze zprávy OAMP řlyplývá, že „[ř]ízení je v případě navrátilců standardní: v případě, že dosud o MO v Chorvatsku nepožádali, mohou tak učinit. Pokud o MO již dříve požádali, ale řízení bylo z důvodu opuštění země pozastaveno, musí požádat o obnovení řízení. Pokud o MO požádali a následně žádost stáhli či byla zamítnuta, je nově podaná žádost považována za žádost opakovanou.“ Není tak důvod se domnívat, že by příslušná řízení po jejich návratu nepokračovala.
31. K námitce, že je v napadeném rozhodnutí ve věci žalobce b) uvedeno, že jeho seznámení se správním spisem proběhlo v jazyce ruském, soud uvádí, že jde zřevně pouze o překlep, resp. nedůslednost v odůvodnění. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, podepsaného žalobcem b), řly tento úkon tlumočen [stejně jako v případě žalobkyně a)] M. B., který je v seznamu tlumočníků zapsán jako tlumočník pro jazyk kurdský, tedy jazyk žalobce b). Žalobce b) tak řlyl nepochybně seznámen s podklady v jazyce, který si zvolil, a zmínka o ruském jazyce v rozhodnutí č. j. OAM-1272/DS-D03-D04-2024 je pouze nedůsledností v jeho odůvodnění, nemající vliv na jeho zákonnost.

Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu pro její nedůvodnost v celém rozsahu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Žalovanému, který měl ve věci procesní úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. ledna 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce